

[Knud Nielsen.]

skønt den som selvejende institution kun har bestået i 8 måneder?

Handelsministeren (Philip): Jeg må henholde mig til, hvad jeg sagde før: efter undersøgelser er ministeriet kommet til det resultat, at samtlige betingelser, der stilles, er opfyldt; og så vidt jeg husker loven, er der ikke nogen bestemmelse om, at en skole skal have været selvejende institution i 2 år.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Poul Sørensen** til undervisningsministeren:

„Vil undervisningsministeren efter den rejste kritik foranledige skolelovens ikrafttræden udskudt? Såfremt ministeren ikke kan imødekomme dette ønske, vil han da i henhold til forretningsordenens § 19 give tinget en redegørelse for, hvorledes han vil løse de mange offentligt påviste vanskeligheder for lovens ikrafttræden?“

Poul Sørensen: Vi gennemlever i disse uger en ganske ejendommelig udvikling på skolemøder rundt i landet. Den skolelov, som det høje ting for ikke så lang tid siden har gennemført, diskuteres og drøftes. Modstanderne af skoleloven understregede under dens behandling gang på gang de mange uafklarede og uoplyste spørgsmål i forbindelse med denne lovgivning; men man tør sige, at forvirringen i dag er endnu større end den, modstanderne befrygtede ville blive resultatet.

Vi har med interesse fulgt det bidrag, som ministeriet i form af cirkulærer har ydet skoleautoriteterne ude i landet til at finde frem til en hovedretningslinje i den skolelovgivning, som nu skal efterleves. Vi har også fra de kyndigste inden for skolens arbejde fået at vide, at disse cirkulærer på ingen måde yder noget rimeligt svar — eller nogen løsning — på de mangfoldige spørgsmål, som man stilles over for.

Når man i dag vil bedømme den skolelov-

givning, der er gennemført, kan man vel næsten sige, at alle er blevet dybt skuffet over den. Vi ser, hvor mange uafklarede spørgsmål der foreligger omkring den boglige linje. Der kæmpes nu om, hvor mange procent af børnene der skal flyttes op i den boglige afdeling. Det skøn, der skal anlægges af lærerne, diskuteres, og vi må erkende, at det i sandhed ikke er nogen eftertragtel-sesværdig stilling, man anbringer Danmarks lærerstand i, når lærerne på det grundlag, der i lovgivningen er stillet til rådighed for dem, skal afgive et for børnenes fremtid så afgørende skøn.

Men det værste af det hele — havde jeg nær sagt — er efter vor mening den ikke-boglige linje, den praktiske linje, som vi ønskede at forstærke og bygge op. Det er min opfattelse, at man her har opnået det modsatte af det, som vi vel alle gik i byen for. I stedet for en ordening, hvorved man skulle have skabt tryghed om og tro på denne skolelinje, hvorved man skulle have interesseret forældrene for denne form for skolegang, ser vi nu ud over landet én forvirring, og ingen tror vel, at det vil lykkes — jeg frygter, at det ikke vil lykkes os — at skabe en erstatning for den i den forrige lovgivning fastlagte ikke-boglige linje, en ny linje, som man med tryghed kan sende sine børn til. Alt omkring denne linje er flydende, uforberedt og uklart.

På denne baggrund vil jeg gerne spørge den højtærede undervisningsminister, om man ikke nu burde tage under overvejelse at følge de mangfoldige råd, som er givet ikke af politiske modstandere, men af personer, som står midt i skolearbejdet: at udskyde denne lovgivnings ikrafttræden et år eller måske mere.

Det viser sig jo ganske klart, at der ingen mulighed er for at få afklaret de mangfoldige tvivlsspørgsmål på den korte tid fra nu, og indtil loven virkelig skal føres ud i praksis. Jeg er ganske sikker på, at jeg har mange bag mig, når jeg i dag spørger den højtærede minister, om man ikke skulle skære igennem det hele og straks prokla-